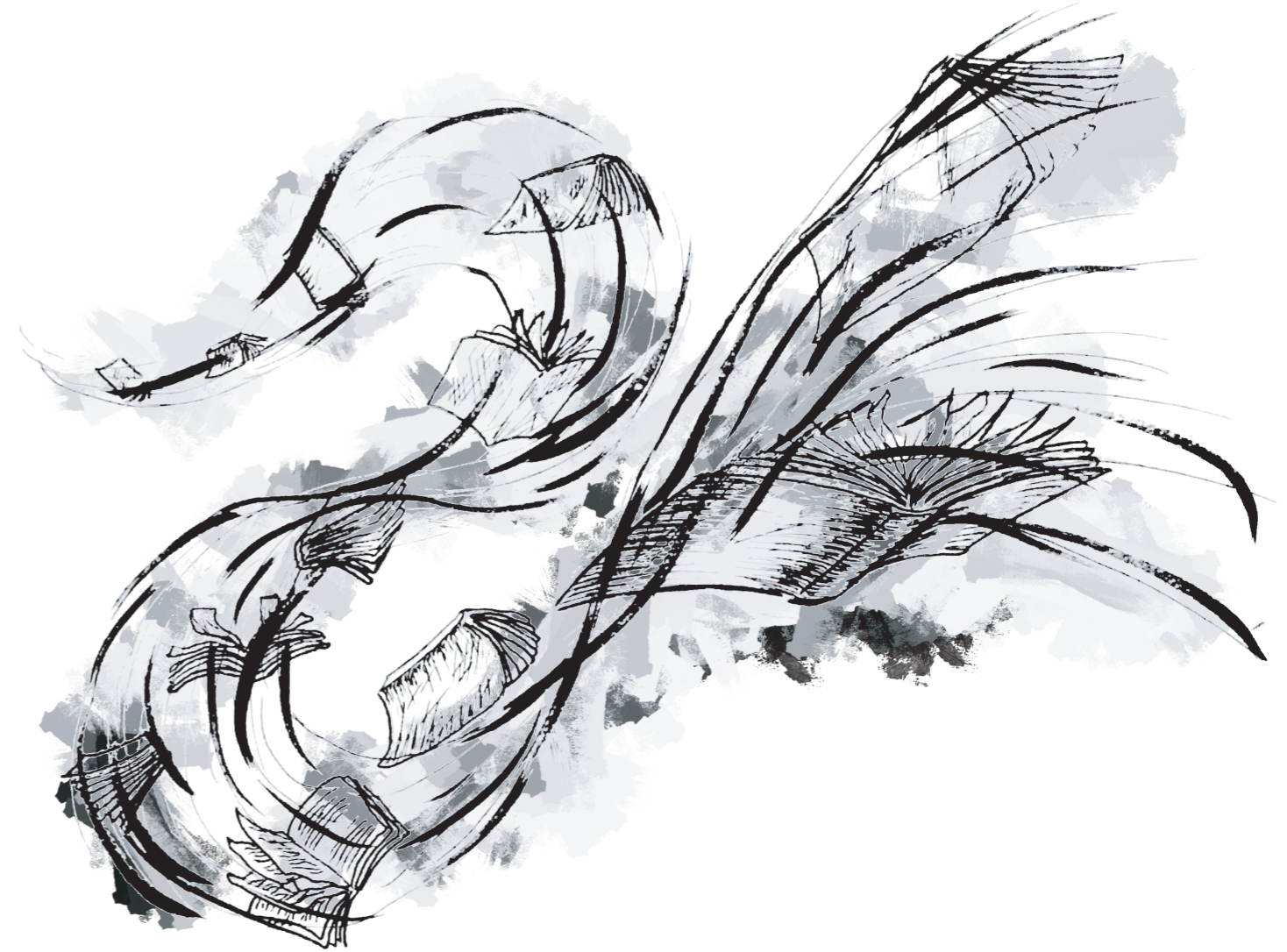

La Revolta dels llibres

SJD Sant Joan de Déu
Serveis Socials · Barcelona

*Aquest conte va ser creat per Xavier Tayadella,
voluntari de SJD Serveis Socials Barcelona,
el mes d'abril de 2020 durant el confinament per motiu de la COVID-19
i publicat el mes d'abril de 2021 per Sant Joan de Déu Serveis Socials Barcelona,
amb il·lustracions del col·laborador de l'entitat, Miguel Oncinos.*

*Text: Xavier Tayadella
Il·lustracions: Miguel Oncinos
Conte editat per Sant Joan de Déu Serveis Socials - Barcelona*

S'apropava Sant Jordi, la gran festa del Llibre, aquests petits grans continents d'històries, plens d'aventures, emocions, viatges meravellosos, lluites terribles, amors veritaders, paisatges infinits, victòries èpiques i doloroses derrotes.

Tot aquest immens catàleg d'experiències i sensacions aconseguit amb un artefacte tan senzill com són les paraules.

Quin gran invent de la humanitat!

Els llibres veien que s'apropava el seu gran dia i que no es podrien moure dels freds prestatges dels magatzems on estaven confinats pel virus més famós de tota l'Història, i això els va generar un gran neguit i preocupació.

No podien deixar de pensar en totes les persones amb les que no podrien trobar-se aquell dia, en el fet de no poder estar entre les seves mans i poder compartir amb elles les seves històries i secrets. No es produiria aquell moment màgic en que el lector obre el llibre per primer cop, amb cautela i respecte, amb una certa lentitud i amb la il·lusió d'endinsar-se a l'interior del llibre viatjant a través de les seves paraules.

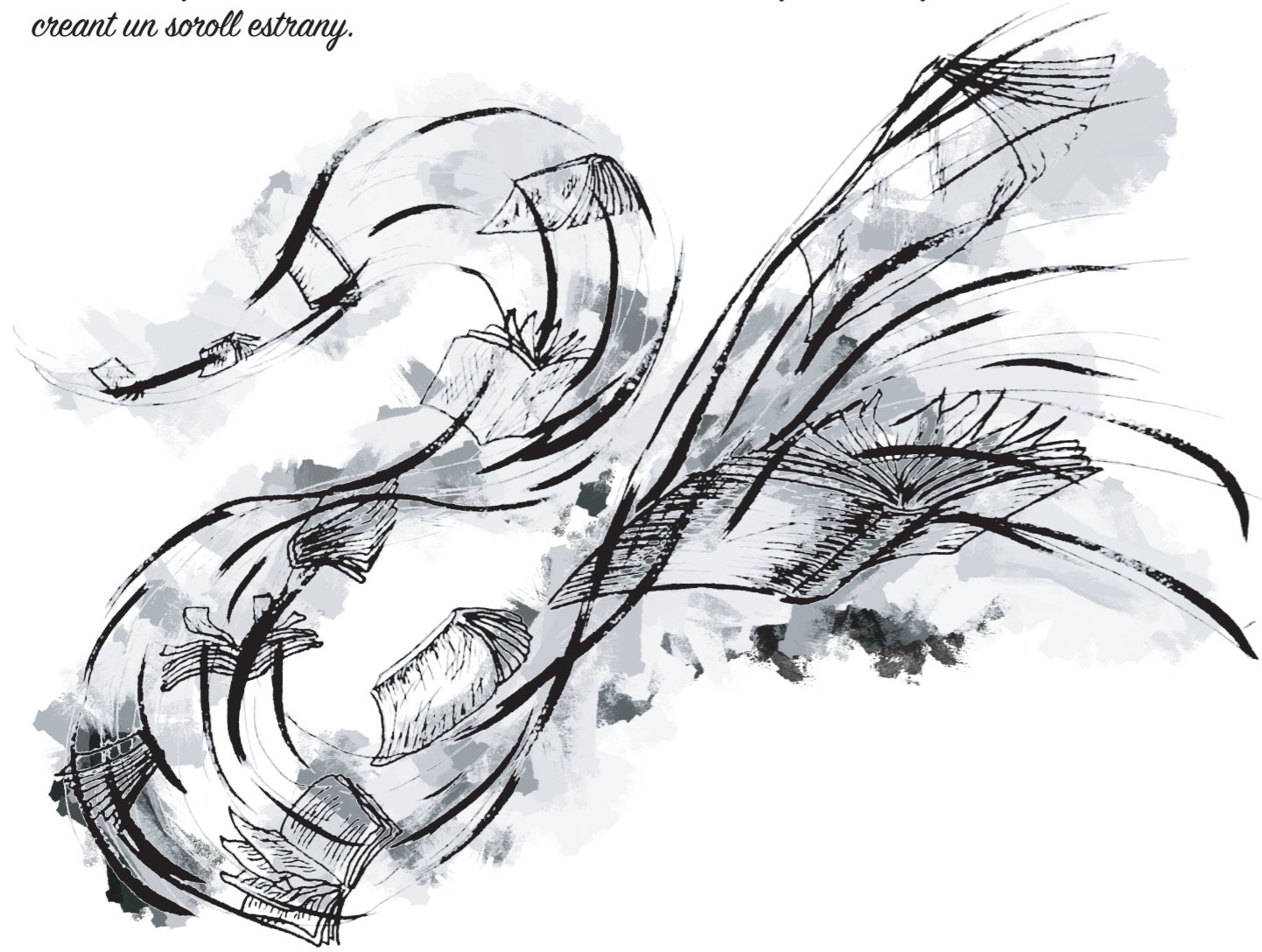
Definitivament això no podia ser. Va ser un petit llibre de butxaca "El petit príncep" qui va fer sentir per primer cop la seva veu trencant el silenci greu i dens que regnava a l'interior del magatzem: "Això no ho podem permetre!". va dir en un to ferm i decidit. Immediatament un volum luxosament enquadernat de "El quadern gris", que estava al seu costat, va afegir-se al seu clam tot dient: "Estic completament d'acord amb "El petit príncep", no podem abandonar els nostres lectors!". "Siii, què faran sense nosaltres?" va dir des del fons del prestatge més alt un llibre d'autoajuda. "Si no ens tenen a nosaltres es passaran el dia mirant Netflix i això no ho podem permetre!" va reblar des del prestatge de sota un estrany llibre de receptes de cuina vegetariana. Un seriós volum sobre la biografia de Churchill va demanar la paraula i es va fer un respectuós silenci. Aixecant el dit i amb una veu profunda i eixordadora va dir:

"I els nostres escriptors?" Han pensat en ells? En totes les hores i sacrificis fets per poder-nos escriure?"

Ràpidament la protesta es va estendre per tot el magatzem i es va produir un gran murmurí on tots els llibres sense excepció (fins i tot les novel·les romàntiques, sector habitualment poc propens a les revoltes) van posar-se d'acord en que de cap manera podien abandonar als seus lectors.

Quedaven poques hores per Sant Jordi i no hi havia temps per perdre. Calia trobar una solució de forma ràpida. Les opinions s'atropellaven i costava d'entendre el que deien tots i cadascun d'ells que parlaven alhora. De sobte, però, enmig de tot aquest guirigall, el llibret que havia iniciat la revolta, "El petit príncep", es va donar impuls cap endavant i va caure del prestatge impactant contra el terra amb un cop fort i sec. Això va aturar totes les converses i tothom va dirigir la mirada cap el punt on va caure. Sortosament només va rascar-se una mica el lateral de la tapa.

Es va alçar i dirigint-se a tots ells va dir: "companys i companyes (dirigint-se a les novel·les) deixem-nos de discussions i sortim al carrer" anem a cercar els nostres lectors !!
Dit i fet. Sense més discussions ni distraccions, tots els llibres dels prestatges van enfilar cap al carrer. Un cop tots fora, la primera impressió els va deixar descol·locats. No hi havia ningú!!!
Els carrers estaven buits! Ells volien trobar-se amb els seus lectors i amb els seus escriptors, però allà no hi havia ningú. Lluny de caure en el desànim varen decidir posar-se a transitar pels carrers fins trobar el lloc on estigués la gent i així varen estar caminant durant llargues hores. Tot d'una va girar-se un fort vent fred que els obria pel mig a tots i agitava tots els seus fulls, creant un soroll estrany.

Estaven cansats i desorientats i, la veritat sigui dita, començaven a estar un pèl desanimats, quan tot d'una una edició il·lustrada de "Pinotxo" va fer un crit d'alegria dient que veia gent al final del carrer. Tots van caminar cap a ell i, certament, una profunda alegria els va inundar en veure un gran grup de persones al final del carrer. Per fi es podrien trobar amb els seus lectors.
Van anar amb pas ràpid i alegre fins el punt de concentració de persones, un espai gran, parcialment cobert, just quan es posava a ploure. Quina sort hem tingut! va exclamar el tercer volum de "Les històries d'en Massagran", una mica més i ens convertim en pasta de paper!

Un cop allà, es varen barrejar amb les persones que hi havia esperant ser rebuts amb joia i felicitat, però ningú els va fer cas. Era un lloc inhòspit, desangelat, en el què la gent estava endormiscada, silenciosa, com absent. Els pobres llibres no s'én sabien avenir, com era possible?
Si havien vingut expressament per ells, per no deixar-los sense Sant Jordi? Com és que ningú tenia cap interès per ells? ells que tenien allò tan preciós, valuós i preuat, com són les paraules!!
Com és que no interessaven a ningú?

De sobte una de les persones aixoplugades, assenyalant els llibres va dir : "Mireu què bé
"Mireu quina cosa tan necessària !!" aleshores, els llibres van posar-se molt contents!
Els havien vist!!!, acte seguit la mateixa persona va dir : "Ja no passarem fred aquesta nit!
Podem fer un bon foc amb tots aquests llibres !!". Una expressió de terror va apoderar-se de tots
els llibres, com podia ser ?? havien fet tot aquest viatge per acabar cremats ??
Una part de les persones refugiades en aquell indret va posar-se a encendre un foc, mentre
d'altres es dirigien cap els llibres amb la intenció d'anar-los preparant pel foc.

Just quan el primer llibre anava a ser llençat a la foguera, un dels presents va alçar la veu i va
dir : però que feu desgraciats !! Com se us ha acudit de cremar tots aquests llibres ?
Vosaltres sabeu tot el que tenen a dins ? Tot el que ens poden ensenyar ? Tot el que podem gaudir!
Tot el que podem aprendre!

Mireu, avui aquests llibres són com tots nosaltres, que ningú s'els mira, que ningú els vol,
que sembla que se'n vulguin desprendre, que facin nosa, com ens acostuma a passar sovint.
I tot seguit en va agafar un, "L'illa del Tresor", i es va posar a compartir aquella història amb
els seus companys i companyes de penúria i soledat, que l'escollaven embadalits. Un cop va acabar
el seu relat, un altre companya es va posar a parlar d'un llibre que havia llegit temps enrere i
que li havia encantat, i que parlava sobre el viatge que va fer un avi que es va escapar per una
finestra, i va fer riure molt als seus oients. A continuació, un altre company, força vellet, va
explicar coses que li havien passat a ell, algunes divertides, d'altres no tant, i tots se l'escollaven
atents i concentrats. I en aquell moment, es va fer la màgia, i tots ells varen deixar de sentir-se
sols o abandonats o ignorats, i tot gràcies al coratge d'aquells llibres valents i compromesos.
Així, història rere història, varen passar moltes hores d'aquella nit de Sant Jordi fins que el
cansament i les emocions viscudes a través dels llibres els van adormir. I van descansar amb
un son plàcid i profund, com feia temps que no tenien.

L'endemà, en alçar-se el dia, feia un sol radiant i... bé, això ja és una altra història.